

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Luďkem Pilným v právní věci žalobce: M. S. nar. , bytem , zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb.,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku ve výši Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky Kč od 25.9.2015 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 461.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 461.000,- Kč od 25.9.2015 do zaplacení, zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 31.036,50 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalovaném náhrady zadostiučinění za nemajetkovou újmu za zásah do osobnostních práv žalobce v původní výši 100.000,- Kč v souvislosti s trestním řízením vedeným převážně u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. Žalobce byl trestně stíhán na základě usnesení o zahájení

trestního stíhání z května roku 2009, samotné přípravné řízení trvalo cca 2,5 měsíce. Dne 10.8.2009 byla podána obžaloba. Okresní soud ve Znojmě rozhodoval o žalobci poprvé rozsudkem ze dne 18.11.2013, kterým byli společně s druhým obžalovaným uznáni vinnými a odsouzeni pro podvod dle § 250 odst. 1, 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb. ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákoníku a zavázání k náhradě škody ve výši 4.485.780,20 Kč. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 10.6.2014 byl odsuzující rozsudek vydaný Okresním soudem ve Znojmě zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání. Na základě zrušovacího usnesení a v souladu s pokyny odvolacího soudu byl dne 24.11.2014 vydán zprošťující rozsudek Okresního soudu ve Znojmě. Dne 24.3.2015 bylo Krajským soudem v Brně vydáno usnesení, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce do zprošťujícího rozsudku Okresního soudu ve Znojmě. Proti usnesení Krajského soudu v Brně bylo podáno dne 19.5.2015 Nejvyšším státním zastupitelstvím dovolání, které bylo usnesením ze dne 23.9.2015 odmítnuto. Žalobce po celou dobu trestního stíhání žil v permanentním stresu, který mu neumožňoval se soustředit plnohodnotně na svůj život. Tímto způsobem trpěla i jeho rodina, a to manželka a nezletilý syn. Žalobce měl obavy o svoji budoucnost s ohledem na způsob vedení řízení ze strany předsedy senátu soudu prvního stupně, který vedl řízení zcela zaujatým způsobem s tím, že chce za každou cenu žalobce odsoudit. Žalobce se zúčastňoval každého hlavního líčení před soudem prvního stupně, přičemž na jednání odjížděl s obavami a po skončení hlavního líčení odjížděl vykořeněn a psychicky zničen. Žalobce byl odsuzujícím rozsudkem ze dne 18.11.2013 zavázán k náhradě škody ve výši 4.485.780,20 Kč, což by pro něj a jeho rodinu bylo z hlediska financí zcela likvidační v případě, že by tuto částku musel hradit. Žalobce byl podnikatelem ve stavebnictví, přičemž díky stresu přestával být schopen zabývat se podnikáním společnosti a společnost postupně ztrácela zakázky. Žalobce je od 1.4.2015 bez práce a ani nepodniká, a to v důsledku trestního stíhání a ztráty schopnosti zvládat stres. Lékařem mu byla v roce 2014 diagnostikována [REDAKCE] kterou do té doby neměl. Stres se na žalobci projevoval i [REDAKCE] kdy s blížícím se hlavním líčením, veřejným zasedáním nebo čekáním na finální rozhodnutí odvolacího soudu nebyl schopen [REDAKCE] Žalobce svůj nárok na náhradu zadostiučinění uplatnil u žalovaného dne 24.3.2015, avšak v zákonné 6-ti měsíční lhůtě nebylo vydáno žádné stanovisko.

Žalovaný navrhol zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Za nespornou skutečnost označil žalovaný uplatnění nároku žalobcem na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100.000,- Kč žádostí ze dne 24.3.2015 a ve změněné výši 500.000,- Kč žádostí ze dne 30.12.2015 v souvislosti s nezákonným rozhodnutím v řízení vedeném původně u Okresního soudu ve Znojmě pod sp.zn. [REDAKCE] Žalovaný uvedl, že první žádosti žalobce nebylo pro předčasnost vyhověno a v návaznosti na druhou žádost žalovaný konstatoval nezákonnost trestního stíhání a žalobci se omluvil. Peněžitou náhradu žalovaný žalobci nepřiznal. Žalovaný zhodnotil, že s ohledem na veškeré okolnosti případu jsou dostačující konstatování porušení práva a omluva. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce netvrdil ani neprokázal vznik nemajetkové újmy, případně její intenzitu. Požadovaná náhrada nemajetkové újmy je nepřiměřená. Žalovaný upozornil na pravomocný odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Znojmě sp.zn. [REDAKCE] kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 TZ a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu 2 let a dále k peněžitému trestu 20.000,- Kč. Řízení probíhalo souběžně s namítaným

řízením a nelze tvrdit, že újma vznikla žalobci pouze v souvislosti se zprošťujícím rozsudkem. Žalobce rovněž samostatně uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, který je projednáván u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. [REDAKCE]. Žalovaný sporoval taktéž zaplacení případných zákonných úroků z prodlení již ode dne 25.9.2015, když uváděl, že žalovaný věc vyřídil v šestiměsíční lhůtě a po nespornosti odpovědnostního titulu.

Na jednání soudu dne 16.9.2016 navrhl žalobce rozšíření žaloby v tom směru, že se nově domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 500.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši z této částky jdoucím od 25.9.2015 do zaplacení. Usnesením ze dne 16.9.2016 soud návrh na rozšíření žaloby připustil.

Soud provedl dokazování listinnými důkazy, výslechy svědků i žalobce, ze kterých má za prokázány následující skutečnosti. Ze spisu Okresního soudu ve Znojmě sp. zn. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že usnesením z 22.5.2009 bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci dle ust. § 160 odst. 1 trestního řádu, a to jednak žalobce a jednak obviněného S [REDAKCE]. Žalobci bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání dne 27.5.2009. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání podal žalobce stížnost, která byla usnesením ze dne 12.6.2009 zamítnuta. Ve spise je dále založen protokol o výslechu žalobce ze dne 9.7.2009, a dále 10 protokolů o podaných vysvětleních a trestních oznámeních z dat 4.1.2008, 22.1.2008, 14.8.2008, 24.1.2008, 22.12.2009, 26.2.2008, 3.1.2008, 27.2.2008, 5.1.2008, 5.2.2008, 6.2.2008, 9.1.2008, 29.1.2008 a 14.2.2008. Opatřením z 1.2.2008 byl přibrán znalec z oboru ekonomika – účetní evidence k vypracování znaleckého posudku. Poté bylo vydáno i doplnění k přibrání znalce. Dne 5.5.2009 byl vyslechnut znalec a následně byly do spisu založeny 3 znalecké posudky zpracované znalci. Dne 14.1.2008 podával vysvětlení do spisu obviněný Slezák, posléze dne 9.1.2008 žalobce. Dne 14.7.2009 bylo vydáno vyrozumění o změně právní kvalifikace na trestný čin zvýhodňování věřitele ve třetím odstavci. Druhý svazek spisu obsahuje listiny před sdělením obvinění, a to vyjádření poškozeného, oznámení o spáchání trestného činu, sdělení a přehled pohledávek, výpisy z obchodních rejstříků a podněty k prošetření. Stejně tak třetí obsáhlý svazek spisu obsahuje listinné důkazy, a to sdělení poškozených, poučení poškozených, výpisy z obchodního rejstříku a další listiny. Obdobné listiny potom taktéž obsahuje i rozsáhlý čtvrtý svazek spisu. Pátý svazek spisu kromě listin obsahuje závěrečnou zprávu ze dne 7.5.2008 k případu žalobce a obviněného S [REDAKCE] záznam o prostudování spisu z 15.7.2009, konkrétně na čl. 2399 od žalobce. Dne 20.7.2009 došlo k vyrozumění o možnosti prostudovat trestní spis a dne 24.7.2009 byl podán návrh na podání obžaloby. V tomto návrhu figurovalo celkem 49 poškozených, 2 obvinění, kterým byl kladen za vinu trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1, 3 trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství. Obžaloba byla podána dne 10.8.2009. Ve spise jsou založeny žádanky, povolení prodloužení lhůty k provedení úkonu za účelem nařízení hlavního líčení z 19.3.2010, 30.6.2010, 30.9.2010 a 16.12.2010. Ve spise je na čl. 2443 založen rozsudek z 1.10.2009 z řízení vedlejšího vedeného pod sp. zn. [REDAKCE] jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin podvodu k trestu odnětí svobody na 14 měsíců s odkladem na 2 roky a k peněžitému trestu 20.000,- Kč. V projednávané věci bylo nařízeno hlavní líčení na 20.6.2011. Následovala žádost o opravu písařské chyby z 26.4.2011 od jednoho z poškozených. K nároku na náhradu škody se připojila

další společnost, a to společnost [redacted] s.r.o., dne 7.6.2011. Dne 19.6.2011 je ve spise založeno oznámení o změně sídla obhájce a návrh na dokazování výpisy z obchodního rejstříku a výslechy svědků. Znalec následně sdělil soudu, že se nemůže dostavit k hlavnímu líčení. Hlavní líčení bylo konáno dne 20.6.2011, kdy byl proveden výslech obžalovaného S [redacted] a žalobce. V té době v trestním řízení figurovalo celkem 48 poškozených. Hlavní líčení bylo odročeno na 26.9.2011. Znalec se opětovně omlouval ve své účasti u hlavního líčení 12.9.2011. Další hlavní líčení se konalo dne 26.9.2011. V rámci hlavního líčení byl proveden výslech svědka K [redacted] B [redacted] a svědkyně D [redacted]. Následovalo odročení hlavního líčení na 14.11.2011. V rámci dalšího konaného hlavního líčení došlo k výsledku znalce a hlavní líčení bylo odročeno na neurčito. Ve spise bylo dále založeno usnesení ve věci sp. zn. [redacted] o zamítnutí odvolání obžalovaných Krajským soudem v Brně proti odsuzujícímu rozsudku. Hlavní líčení ve věci sp.zn. [redacted] bylo nařízeno dále na 28.11.2012. Následovala žádost obžalovaných o odročení hlavního líčení od obhájce žalobce z důvodu kolize. Této žádosti bylo vyhověno a nový termín hlavního líčení byl stanoven na 10.12.2012. V tento den bylo hlavní líčení konáno, byly čteny listinné důkazy. Hlavní líčení bylo odročeno na 29.4.2013. V mezích bylo vydáno opatření o přibrání znalce ze dne 7.1.2013. Ve věci byl opatřován obsáhlý znalecký posudek k výpočtu poměrného a rovnoměrného uspokojení všech věřitelů společnosti JATPEK s.r.o.. Hlavní líčení bylo následně odvoláno, neboť v té době ještě nebyl zpracován znalecký posudek. Nový termín hlavního líčení byl stanoven na 27.5.2013. Následovala žádost obhájce žalobce o odročení hlavního líčení nařízeného na 27.5.2013 s ohledem na nedoručení znaleckého posudku a nemožnosti se s ním seznámit. Této žádosti bylo vyhověno a hlavní líčení bylo následně nařízeno na 23.9.2013. Dne 7.5.2013 bylo vydáno opatření o přibrání znalce. Hlavní líčení bylo konáno dne 23.9.2013. Následně byl zaslán soudu dodatek ke znaleckému posudku 8.8.2013. Dne 23.9.2013 došlo ke zpětvzetí nároku na náhradu škody jedním z poškozených. V rámci hlavního líčení konaného dne 23.9.2013 došlo k výsledku žalobce a obžalovaného S [redacted] a dále byla vyslýchána znalkyně Plavjaníková. Hlavní líčení konané dne 30.9.2013 bylo odročeno na 18.11.2013. V rámci hlavního líčení konaného 18.11.2013 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní uznáni vinnými z trestného činu podvodu a žalobce byl odsouzen k souhrnnému trestu k odnětí svobody na 30 měsíců s odkladem na 3 roky s vyslovením dohledu a byl zrušen výrok o trestu v rozsudku sp. zn. [redacted]. Dále byli obžalovaní odsouzeni společně a nerozdílně k náhradě škody 26 poškozeným a dalších 21 poškozených bylo odkázáno se svými nároky na občanskoprávní řízení. Dalších 17 poškozených bylo odkázáno se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Do rozsudku bylo podáno oběma obžalovanými odvolání 28.2.2014. Následovala výzva k odstranění vad odvolání ze dne 21.3.2014. Doplnění odvolání bylo soudu doručeno dne 1.4.2014. Krajskému soudu v Brně byl spis předložen dne 4.4.2014. U tohoto soudu proběhlo neveřejné zasedání 10.6.2014. Následně byl rozsudek Okresního soudu ve Znojmě zrušen a věc vrácena zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Další hlavní líčení ve věci bylo Okresním soudem ve Znojmě nařízeno na 1.10.2014. Pro nemoc přisedícího bylo hlavní líčení odvoláno a byl stanoven nový termín 24.11.2014. V tomto termínu bylo hlavní líčení konáno. Došlo k opětovnému výsledku znalkyně a byl vydán zprošťující rozsudek podle § 226 písm. a) trestního řádu. V rámci odůvodnění zprošťujícího rozsudku předseda senátu mimo jiné uvedl, že: „Jsme tedy v situaci, kdy jsme vytýkali nedovolené jednání obžalovaným, o tomto jsme i nadále přesvědčeni, avšak pokud jde o stanovisko krajského soudu, toto

v současné době z našeho pohledu nelze překonat a překročit. Je tedy věci dalšího řízení, zda a jakým způsobem bude rozhodováno.“ Rozsudek Okresního soudu ve Znojmě nabyt právní moci dne 24.3.2015. Původně proti němu bylo podáno okresním státním zastupitelstvím dne 29.12.2014 odvolání. Následovalo vyjádření k odvolání ze dne 6.1.2015. Veřejné zasedání bylo u Krajského soudu v Brně nařízeno na den 17.3.2015. Následovala žádost obhájce žalobce o odročení veřejného zasedání z důvodu kolize. Této žádosti bylo vyhověno a hlavní líčení bylo odročeno na 24.3.2015. Usnesením Krajského soudu v Brně bylo zamítnuto odvolání okresního státního zastupitelství. Proti tomuto rozhodnutí směřovalo včasné dovolání 19.5.2015. Dovolání bylo odmítnuto dne 29.5.2015. Žalobci bylo rozhodnutí o dovolání doručeno dne 30.12.2015. Ze spisu Okresního soudu ve Znojmě sp.zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením Policie ČR ze dne 15.1.2009 bylo mimo jiné zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin podvodu dle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona formou účastenství jako organizátoři dle § 10 odst. 1 písm. a) tr. zákona. Předmětné usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 21.1.2009. Dne 14.11.2011 byl Okresním soudem vydán rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným za návod podle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona k trestnému činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona a kterým byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12ti měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let a dále k peněžitému trestu 20.000,- Kč. Na základě podaného odvolání žalobce ve věci dále rozhodoval Krajský soud v Brně, který usnesením ze dne 16.8.2012 odvolání žalobce zamítl. V návaznosti na podané dovolání žalobce ve věci dále rozhodoval Nejvyšší soud České republiky, který usnesením ze dne 24.4.2013 dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16.8.2012 odmítl. Ve věci dále na základě podané ústavní stížnosti žalobce rozhodoval dne 6.11.2013 Ústavní soud, který ústavní stížnost žalobce odmítl. Z výsledku svědka Mgr. B. [REDAKCE] zjistil soud, že žalobce se na něj obrátil někdy v letech 2008-2009, zda by ho mohl zastupovat. Svědek si vzpomněl, že žalobce vyslyšel policejní orgán v Mělníku po sdělení obvinění s tím, že žalobce fotografovali, odebírali mu DNA a otisky prstů, přičemž žalobce z toho byl dle svědka rozčarovaný. Svědek žalobci sdělil, že v dané kauze není důvod se ničeho obávat. Následně se dostala kauza k Okresnímu soudu ve Znojmě, a to konkrétně k soudci doktoru Nahodilovi. O něm se dle svědka traduje, že již předem hledí na obžalované jako na osoby odsouzené. Hlavní líčení byla značně konfliktní. Průběh řízení nebyl žalobcem pozitivně přijímán. Měl v té době strach, zejména o způsob vedení obhajoby, a to s ohledem na jednání soudce. Svědek jezdil se žalobcem na hlavní líčení. Předmětné cesty byly dle svědka stresovými záležitostmi, neboť poslouchal nářky klienta, jeho obavy, co se bude v dané věci dít, respektive, co se bude projednávat na hlavních líčeních. Ještě horší situace byla odjíždět od soudu, a to s ohledem na přístup soudce při hlavním líčení a rovněž tak postup státního zástupce. V průběhu jednoho z hlavních líčení, a to někdy v roce 2012 nebo 2013, došlo k překvalifikaci jednání žalobce na podvod. Nikdo přitom dle svědka překvalifikaci neavizoval. Bylo to oznámeno až při hlavním líčení s tím, že v dané věci bude probíhat odlišné dokazování. V návaznosti na tuto zkušenost už by svědek nechtěl jezdit s klientem k soudu. Žalobce na svědka působil dojmem jako před zhroucením. Při vyhlášení zprošťujícího rozsudku dne 24.11.2014 doktor Nahodil po vyhlášení rozhodnutí dle svědka uvedl, že oba obžalovaní jsou stejně vinni, respektive, že si to myslí, což žalobce vnímal i přesto, že byl předmětným rozsudkem zproštěn. K uvolnění atmosféry došlo dle svědka až po vyhlášení rozhodnutí Krajským soudem v Brně jako soudem odvolacím. Přítomen byl i kolega svědka K. [REDAKCE]. Následně měl svědek další

vystresovaný telefonát ze strany žalobce při podání dovolání ze strany Nejvyššího státního zastupitelství. Mezi vánoci však došlo k odmítnutí dovolání a u žalobce nastala konečná úleva. Nicméně dodnes u něj podle svědka panují obavy, zda se nemůže kauza znovu otevřít. Svědek žalobce zastupoval již dříve, a to ve věci [REDAKCE] vedené rovněž Okresním soudem ve Znojmě. Se žalobcem se znal však i z dřívější doby, neboť jej zastupoval ve sporu vedeném u Krajského soudu v Praze ohledně jedné směnky. V letech 2006 až 2008 se svědek se žalobcem setkával i mimopracovně. Před předmětnými trestními kauzami označil svědek žalobce za pracovitého, neustále telefonoval, byl vysmátý, pozitivně naladěný. Z výslechu svědkyně K [REDAKCE] S [REDAKCE] soud zjistil, že je manželkou žalobce, přičemž jej zná přibližně devatenáct let. Na začátku jejich vztahu se jednalo o nejlepšího člověka na světě. Byl pohodový. Pak přišly nějaké problémy, změnilo se to. Do té doby byl dle svědkyně džentlmen, svědkyni se věnoval, měli společné zájmy, žalobce byl pozitivně naladěný. Před zahájením trestního stíhání spolu trávili více času, dovolené, uskutečnili výlety, jezdili na kolech. Zahájení trestního stíhání jejich rodinu ovlivnilo. Žalobce se dle svědkyně změnil. Byl nervózní, se svědkyní spolu přestali komunikovat. Žili pod stresem, kdy bude jednání, jak to dopadne. Zanechalo to v nich negativní pocity, co se může ještě stát. Otázku zdravotního stavu žalobce nechtěl řešit. Svědkyně žalobci řekla, ať si nechá [REDAKCE], neboť její otec měl [REDAKCE] a měl na to přístroj. Zjistili, že žalobce skutečně [REDAKCE] Tuto však neřešil. Léčení neustále odkládal. Svědkyně věděla, že matka a sestra žalobce trpí [REDAKCE] Ze žalobce se stala dle svědkyně skoro troska. Když se blížilo jednání soudu, nechtěl vůbec mluvit. Svědkyně na něm poznala, že jede k soudu. Žalobce byl nervózní. Svědkyně z toho byla také nervózní. V rodině panovala napjatá situace, což musel vnímat i syn žalobce a svědkyně. Žalobce trpěl přibližně od roku 2011 [REDAKCE] které se zhoršovaly zejména před konáním jednání u soudu. Pokud byla svědkyně dotázána na to, zda by byli schopni uhradit částku přibližně 4.000.000,- Kč, k tomu uvedla, že takovou částku nemá a nemá ji ani žalobce. Pravděpodobně by museli prodat vše, co mají. Žalobce má dle svědkyně obavy stále. Nechce o tom se svědkyní mluvit. Volný čas se žalobcem aktuálně příliš netráví. Maximálně tak jednou ročně, a to z důvodu psychických problémů žalobce. Před trestním stíháním žalobce žádné psychické problémy neměl. Podnikal se svým společníkem, přičemž práci si rozdělovali. Firma měla asi pět zaměstnanců a dařilo se jí. Po zahájení trestního stíhání žalobce firma žalobce již nedostávala žádné státní zakázky. Firma pokračovala ve své činnosti i po zahájení trestního stíhání, nicméně poté začaly dle svědkyně problémy a činnost firmy museli ukončit. Svědkyně se hlavních líčení neúčastnila. Synovi o problémech s trestním stíháním neříkala, snažila se ho od toho držet stranou. Syn se svědkyně občas ptal, proč na něj táta nemá čas. Svědkyně mu říkala, že žalobce má starosti, že je unavený. Synovi žalobce bylo líto, že s ním není. Aktuálně je dle svědkyně situace lepší. Z výslechu žalobce soud zjistil, že pro něj byla hlavní líčení značně traumatizující. Při výslechu se vše žalobci znovu vybavilo. Žalobce měl pocit, že je obžalovaný a že je ze všeho vinen. V době, kdy jsme vstupovali do předmětné společnosti, tato již byla dle žalobce vytunelovaná. Přístup osob v soudní síni byl dle žalobce takový, že soudce i státní zástupce si tykali. Měl pocit, že se mu státní zástupkyně s panem M [REDAKCE] vysmívali. V souvislosti s trestním stíháním se neustále nervoval, a to i po vyhlášení zprošťujícího rozsudku, kdy mu rozhodnutí dovolacího soudu bylo zasláno až tři měsíce poté, kdy toto bylo doručeno Okresnímu soudu ve Znojmě. Poté, kdy došlo k přehodnocení trestného činu, nadával i svému právnímu zástupci, co je to za bordel.

Udělal pro firmu maximum, aby vše fungovalo dál. Přesto byl u soudu označen za podvodníka, za lotra. Nikdy se s tím nesrovná. Po vyhlášení rozhodnutí byl v úžasu. I přes osvobozující rozhodnutí jim sdělili, že mají za to, že jsou vinni. Po zahájení trestního stíhání se změnil. Dříve byl schopen probírat věci více. Poté se mu veškeré ideály rozplynuly. Nechce problémy ventilovat doma. Nese si to vše sám. Celá situace ovlivnila i jeho profesní život. Přišli v té souvislosti o státní zakázky. Když žalobci nedávno přišlo předvolání ve věci vypořádání majetku jeho kamaráda v souvislosti s jeho rozvodem, dostal opět strach jít k soudu. Rovněž tak, když zatroubí před domem pošťák, tak se obává, že nese obsílku od soudu. Cítí to tak, že je vinen, že žije, že se snažil něco v dané věci dělat. Uzavřel se ještě více. Žil pod permanentním stresem. Ve stresu jsem byl i v průběhu svého podnikání. Dodnes [redacted]. Jeho [redacted] začala přibližně v únoru roku 2006 při převzetí společnosti [redacted], kdy dostal na starosti věřitele. Tito jej kontaktovali na telefonu i pozdě v noci. Žalobce byl podrážděný. Pokud by musel zaplatit 4.000.000,- Kč, musel by prodat pravděpodobně střechu nad hlavou. Stres zažíval i v průběhu svého podnikání, a to i do roku 2006. V tomto roce došlo k ohromnému zvratu, a to v souvislosti se vstupem do společnosti [redacted]. A následně i v souvislosti s trestním stíháním. Žalobce denně pracuje přibližně dvanáct až čtrnáct hodin. Pracuje o sobotách, o nedělích, což je ve stavebnictví vyžadováno. Z výslechu svědka Mgr. K [redacted] soud zjistil, že byl přítomen jednání Okresního soudu ve Znojmě, a to dne 24.11.2014, kdy se jednalo o druhé rozhodování tohoto soudu ve věci, následně pak byl u Krajského soudu v Brně, a to dne 24.3.2015 na veřejném zasedání, kde se rozhodovalo o podaném odvolání státního zástupce do zprošťujícího rozsudku. Na těchto jednáních se viděl i se žalobcem. Poprvé se viděl se žalobcem u Okresního soudu ve Znojmě. Na jednáních byl soukromě, přičemž seděl v části pro veřejnost. Hlavní líčení probíhalo u Okresního soudu ve Znojmě dle svědka standardní formou. Probíhala vyjádření jak státního zástupce, obžalovaných, tak i obhájce žalobce. Obhájce žalobce Mgr. Bouček měl dle svědka výtky vůči předsedovi senátu ohledně vedení hlavního líčení, resp. ohledně vedení řízení. Na hlavním líčení byl vyhlášen rozsudek, kdy byli oba obžalovaní zproštěni obžaloby, přičemž soud prvního stupně postupoval ve smyslu pokynu odvolacího soudu. Rozsudek byl odůvodněn, nicméně z tohoto odůvodnění byl svědek nesvůj, již však nevěděl z jakého důvodu. Následně se o tom bavili se žalobcem. Žalobce dle svědka neměl rovněž z vyhlášeného odůvodnění zcela dobrý pocit. Po opuštění jednací síně si ještě společně sedli a věc konzultovali, a to společně se žalobcem a Mgr. Boučkem. Pokud se bavil se žalobcem o předmětném případě, měl žalobce o tomto pochyby, byl nervózní, sděloval svědkovi, že ho to omezuje značně v rodinném i pracovním životě. Před veřejným zasedáním konaným u Krajského soudu v Brně se bavil jak se žalobcem, tak i s Mgr. Boučkem. Žalobce na svědka působil velmi nervózně. Opět mu sděloval, že má problémy a že tyto problémy zasahují do jeho života. Po skončení veřejného zasedání si šli sednout, věc probírali, a to zejména právní stránku věci a i možnost případného podání dovolání ze strany státního zástupce. Žalobce byl dle svědka rád, že to dopadlo dobře. Přesto na svědka působil dojmem, že byl stále nervózní z konečného výsledku, neboť věc mohla pokračovat i dále dovolacím řízením. U hlavního líčení u Okresního soudu ve Znojmě byl přítomen dle svědka státní zástupce, předseda senátu, zapisovatelka, žalobce, obhájce Mgr. Bouček a rovněž někdo z veřejnosti. Státním zástupcem byl dle svědka muž. Svědek si již nevybavil, zda si předseda senátu tykal nebo vykal se státním zástupcem. Žádost žalobce ze dne 24.3.2015 potvrzuje, že žalobce u žalovaného uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 150.000,- Kč za průtahy v řízení vedeném

Okresním soudem ve Znojmě pod sp.zn. [redacted] a dále ve výši 100.000,- Kč za zásah do osobnostních práv žalobce, kdy kauza byla medializována v místním tisku, zasáhla do psychiky žalobce, který jí byl velmi stresován a vývojem řízení velmi frustrován. Řízení mělo dopad i na rodinný a pracovní život žalobce, kdy se negativní nálada promítla do vztahů jak v rodině, tak v práci. Žalobce se cítil zasažen také tím, že soudce Mgr. Nahodil dával po celou dobu hlavního líčení najevo, že chce žalobce odsoudit. Po vyhlášení zprošťujícího rozsudku prohlásil, že má stejně za to, že žalobce je vinen a měl by být odsouzen. V rámci řízení byl uplatněn nárok na náhradu škody v řádech několika milionů Kč, což by bylo pro žalobce likvidační. Stanovisko žalovaného ze dne 13.10.2015 dokládá, že žalovaný shledal žádost žalobce ze dne 24.3.2015 jako předčasnou, a to v důsledku podaného dovolání Nejvyšším státním zastupitelstvím ze dne 19.5.2015 v neprospěch žalobce. Žádost žalobce ze dne 30.12.2015 prokazuje, že žalobce u žalovaného uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění ve výši 500.000,- Kč za zásah do osobnostních práv žalobce v řízení vedeném Okresním soudem ve Znojmě pod sp.zn. [redacted]. Svoji žádost odůvodnil tím, že kauza měla pro žalobce velký význam. Zasáhla do psychiky žalobce, který jí byl velmi stresován a vývojem řízení velmi frustrován. Řízení mělo dopad i na rodinný a pracovní život žalobce, kdy se negativní nálada promítla do vztahů jak v rodině, tak v práci. U žalobce se ze stresu vyvolaného trestním řízením objevila [redacted]. Žalobce se cítil zasažen také tím, že soudce Mgr. Nahodil dával po celou dobu hlavního líčení najevo, že chce žalobce odsoudit. Po vyhlášení zprošťujícího rozsudku prohlásil, že má stejně za to, že žalobce je vinen a měl by být odsouzen. V rámci řízení byl uplatněn nárok na náhradu škody v řádech několika milionů Kč, což by bylo pro žalobce likvidační. Ze stanoviska žalovaného ze dne 20.6.2016 má soud prokázané, že žalovaný v návaznosti na žádost žalobce ze dne 30.12.2015 konstatoval, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž současně dospěl k závěru, že konstatování porušení práva je dostačující k náhradě vzniklé nemajetkové újmy bez přiznání peněžitého zadostiučinění. Žalovaný se zároveň žalobci omluvil za nezákonné trestní stíhání. Ze stanoviska žalovaného ze dne 19.9.2014 pod sp.zn. [redacted] soud zjistil, že ve věci zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou Mgr. P. [redacted] L. [redacted] v souvislosti s jeho trestním stíháním ukončeným rozhodnutím Městského soudu v Praze pod sp.zn. [redacted] žalovaný shledal, že byl naplněn odpovědnostní titul ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Jako přiměřenou satisfakci za nemajetkovou újmu způsobenou Mgr. L. [redacted] shledal žalovaný částku [redacted],- Kč za den trvajících zásahu do jeho práv, a to s přihlédnutím ke zcela výjimečné situaci, kdy Mgr. L. [redacted] byl stíhán jako nejvyšší představitel Policie ČR, nadto dle odůvodnění meritorního rozhodnutí v trestní věci od samého počátku nedůvodně a došlo k rozsáhlé medializaci. Při trvání trestního stíhání v délce [redacted] dnů dospěl žalovaný k částce [redacted],- Kč. Přípis právního zástupce žalobce ze dne 27.4.2015 adresovaný žalovanému ve věci paní N. [redacted] potvrzuje, že právní zástupce žalobce v zastoupení Mgr. N. [redacted] uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody ve výši 100.000,- Kč za zásah do osobnostních práv v souvislosti s nezákonným trestním stíháním vedeným Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp.zn. [redacted]. Mgr. N. [redacted] byla spolu se svou matkou stíhána pro přečin poškození věřitele dle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) tr. zákoníku spáchaný formou spolupachatelství. Rozsudkem ze dne 19.3.2015 byla Mgr. N. [redacted] zproštěna obžaloby. Trestní stíhání trvalo 1,5 roku. Mgr. N. [redacted] byla zaměstnána jako letuška, přičemž trestním stíháním byla v profesní sféře poškozena. Po celou dobu

trestního stíhání byla silně stresována, trestní řízení velmi těžce psychicky prožívala. Trpěla nespavostí, neustále se nacházela v obavách z budoucího života. Bála se, co se stane s jejími nezletilými dětmi v případě odsouzení. Byla nucena vyhledat odbornou pomoc [REDAKCE]. Stanovisko žalovaného ze dne 18.1.2016 pod sp.zn. [REDAKCE] ve věci N [REDAKCE] dokládá, že žalovaný konstatoval, že v trestním řízení vedeném proti Mgr. N [REDAKCE] došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, přičemž Mgr. N [REDAKCE] současně přiznal peněžité zadostiučinění ve výši [REDAKCE],- Kč a za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení se jmenované omluvil. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4.2.2013, sp.zn. [REDAKCE] soud zjistil, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci J [REDAKCE] S [REDAKCE],- Kč s příslušenstvím, kdy se jmenovaný žalobce po žalovaném domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 31.880.000,- Kč za zásah do dobré pověsti způsobený trestním stíháním a odsouzením. J [REDAKCE] Š [REDAKCE] byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 trestného činu vydírání podle § 235 odst. 1 a trestného činu znásilnění podle § 241 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za které bylo možné uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání 2 – 8 let. Žalobci byl nakonec uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku nepodmíněně, když k odvolání Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 7. 1993, č.j. [REDAKCE] zrušil výrok o vině trestným činem znásilnění podle § 241 odst. 1 trestního zákoníku. Tento trest J [REDAKCE] Š [REDAKCE] v celém rozsahu vykonal. Trestní stíhání bylo medializováno. Od vydání nezákonného rozhodnutí do jeho zrušení uplynulo 18 let. Zásah do osobnostní sféry žalobce tak trval 18 let. V řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 2 bylo prokázáno, že trestní stíhání a odsouzení zničilo J [REDAKCE] Š [REDAKCE] život, následky jsou nevratné, žalobce se úplně změnil, nikdo ho nemohl poznat. Před zahájením trestního stíhání byl žalobce normální, veselý kluk, byl poslušný, nikdy se neprojevoval jako chlapec s násilnickými sklony, rodiči byl veden k práci, byla to spořádaná vesnická rodina, snažil se rodičům dělat radost, pomáhal jim, měl kamarády i kamarádky, žil běžným životem, chodil do práce a na zábavy, jako devatenáctiletý se měl teprve do života dostat. Obvodní soud pro Prahu 2 dospěl k závěru, že konstatování porušení práva není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci vydáním nezákonného rozhodnutí a rozhodl o přiznání zadostiučinění v penězích. Při rozhodování o výši zadostiučinění soud vycházel z toho, že zadostiučinění v řádech statisíců korun by odporovalo obecné slušnosti a spravedlnosti. Žalobce byl omezen v běžném životě od svých 20 let až do 38 let, tedy v době, kdy běžný člověk užívá všech výhod mládí, navazuje přátelské a intimní vztahy, buduje své pracovní pozice, zázemí a zakládá rodinu. O tento běžný život byl žalobce ochuzen, byl nucen vyhýbat se společnosti, uzavřel se sám do sebe, jedinou oporou mu zůstala blízká rodina, když i část příbuzných a většina kamarádů se od něho odvrátila. Soud za přiměřenou výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu považoval částku [REDAKCE] - Kč.

Podle § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 3 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, c) orgány územních samosprávných celků.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody se uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6. Podle odst. 3 uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona je podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Podle § 15 zákona č. 82/1998 Sb., odst. 1, přizná-li příslušný úřad náhradu škody, je třeba nahradit škodu do 6-ti měsíců od uplatnění nároku. Podle odst. 2 domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do 6 měsíců ode dne uplatnění nároku nebyl jeho nárok plně uspokojen.

Podle § 31a zákona č. 82/1998 Sb., odst. 1, bez ohledu na to, zda bylo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Na základě provedení dokazování a právního hodnocení věci soud v první řadě zjišťoval, zda jsou kumulativně splněny 3 základní podmínky pro náhradu nemajetkové újmy, kterou žalobce žalobou požadoval, a to existence odpovědnostního titulu, v tomto případě tvrzeného nezákonného rozhodnutí, usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 22.5.2009, příčinné souvislosti a vzniku nemajetkové újmy. Z nesporných tvrzení účastníků vyplynulo, že žalobce svůj nárok u žalovaného uplatnil ve výši 100.000,- Kč již 24.3.2015, kdy však žalovaný shledal žádost žalobce z důvodu podaného dovolání jako předčasnou. Posléze žalobce svůj nárok opětovně uplatnil u žalovaného dne 30.12.2015, přičemž svůj nárok navýšil na částku 500.000,- Kč. Zdejší soud má za to, že na základě uvedeného ve spojení s předloženými důkazy je nezbytné uzavřít, že lhůta 6 měsíců, kterou má žalovaný dle § 14, 15 zákona č. 82/1998 Sb., uplynula ve vztahu k uplatněnému nároku ve výši 100.000,- Kč dnem 24.9.2015. Nespornou skutečností byla dále existence nezákonného rozhodnutí, na základě kterého bylo posléze vedeno trestní řízení Okresním soudem ve Znojmě pod sp.zn. [redacted] a to předmětného usnesení o zahájení trestního stíhání. Provedeným dokazováním obsahem spisu Okresního soudu ve Znojmě sp. zn. [redacted] má soud za prokázáno, že dané řízení probíhalo vůči žalobci, jakožto jednomu ze dvou obviněných, následně obžalovaných, ode dne 27.5.2009, kdy žalobci bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání a skončilo vůči němu dne 30.12.2015, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ohledně odmítnutí podaného dovolání. Za dané situace soud dále posuzoval, zda žalobci vznikla v příčinné souvislosti s příslušným nezákonným rozhodnutím nemajetková újma, případně jaké intenzity, a zda je dostatečným přiměřeným zadostiučiněním vzniklé nemajetkové újmy konstatování porušení práv žalobce a omluva učiněná žalovaným ve stanovisku ze dne 20.6.2016. Provedenými výslechy svědků S [redacted] Mgr. B [redacted] Mgr. K [redacted] bylo v řízení

prokázáno, že předmětným trestním řízením, které navazovalo na vydané nezákonné rozhodnutí, došlo k zásahu do osobní a rodinné sféry žalobce. Svědkyně S. [redacted] v této souvislosti uvedla, že zahájení trestního stíhání jejich rodinu ovlivnilo. Žalobce se dle svědkyně změnil. Se svědkyní spolu přestali komunikovat. Žili pod stresem, kdy bude jednání, jak to dopadne. Zanechalo to v nich negativní pocity, co se může ještě stát. Když se blížilo jednání soudu, nechtěl vůbec mluvit, svědkyně na něm poznala, že jede k soudu. Žalobce byl nervózní. Svědkyně z toho byla také nervózní. V rodině panovala napjatá situace, což musel vnímat i syn žalobce. Žalobce trpěl přibližně od roku 2011 [redacted] které se zhoršovaly zejména před konáním jednání u soudu. Mgr. Bouček uvedl, že průběh řízení nebyl žalobcem pozitivně přijímán. Měl v té době strach, zejména o způsob vedení obhajoby, a to s ohledem na jednání soudce. Svědek jezdil se žalobcem na hlavní líčení. Předmětné cesty byly dle svědka stresovými záležitostmi, neboť poslouchal nářky klienta, jeho obavy, co se bude v dané věci dít, respektive, co se bude projednávat na hlavních líčeních. Rovněž svědek Mgr. K. [redacted] uvedl, že pokud se bavil se žalobcem o předmětném případě, měl žalobce o tomto pochyby, byl nervózní, sděloval svědkovi, že ho to omezuje značně v rodinném i pracovním životě. S ohledem na uvedené je však současně nutné zdůraznit, že k zásahu do osobní, rodinné a pracovní sféry žalobce došlo primárně již řízením vedeným Okresním soudem ve Znojmě sp.zn. [redacted] které bylo vedeno na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 15.1.2009 a které bylo žalobci doručeno již dne 21.1.2009, tedy přibližně 4 měsíce před doručením usnesení o zahájení trestního stíhání ve věci vedené posléze Okresním soudem ve Znojmě pod sp.zn. [redacted]. Řízení ve věci sp.zn. [redacted] mělo následně rychlejší průběh, kdy první hlavní líčení bylo nařazeno již na 29.6.2009 a rozsudek soudu I. stupně, který posléze nabyl právní moci, byl vyhlášen na hlavním líčení konaném dne 14.11.2011. Posledním rozhodnutím v dané věci bylo rozhodnutí Ústavního soudu, který dne 6.11.2013 odmítl ústavní stížnost žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v předmětném trestním řízení vedeném pod sp.zn. [redacted] pravomocně shledán vinným za návod podle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona k trestnému činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12ti měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let a dále k peněžitému trestu 20.000,- Kč, přičemž tento závěr je pro soud závazný, je nutné shledat shora uvedený zásah do osobní, rodinné a pracovní sféry žalobce v období vedení řízení sp.zn. [redacted] a v řízeních navazujících jako oprávněný a přiměřený, přičemž žalobce byl nucen předmětný zásah strpět. Soud má však dále za to, že zásah do osobní a rodinné sféry žalobce po datu 6.11.2013 nepominul, nýbrž pokračoval, a to v důsledku řízení vedeného pod sp.zn. [redacted] kdy zejména na hlavním líčení konaném dne 18.11.2013 byl vyhlášen soudem I. stupně odsuzující rozsudek, odvolací řízení, jakož i opětovné řízení před soudem I. stupně po zrušení odsuzujícího rozhodnutí, probíhalo v roce 2014 a následné odvolací řízení a navazující dovolací řízení probíhalo v roce 2015, kdy bylo ve vztahu k žalobci ukončeno doručením rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky dne 30.12.2015. Zásah do osobní a rodinné sféry žalobce tak v důsledku řízení, které bylo vedeno na základě nezákonného rozhodnutí, trval déle než 2 roky, konkrétně 26 měsíců (od 7.11.2013 do 30.12.2015). Na základě uvedeného soud posuzoval, zda je konstatování porušení práva žalobce a omluva žalovaného dostatečným zadostiučiněním, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Zdejší soud je přesvědčen, že za předmětný zásah do osobní a rodinné sféry žalobce trvajících 26 měsíců, kdy žalobce byl ohrožen trestem odnětí svobody na 2 léta až 8 let a povinností

k náhradě škody ve výši 4.485.780,20 Kč, náleží žalobci rovněž zadostiučinění v penězích. Ve vztahu k výši peněžitého zadostiučinění vycházel zdejší soud zejména ze skutečnosti, že k zásahu došlo primárně oprávněně vedeným řízením pod sp.zn. [REDACTED] v řízení byl prokázán zásah do osobní a rodinné sféry žalobce, když nebyl zcela jednoznačně prokázán zásah do pracovní sféry žalobce, ke kterému došlo zejména v důsledku řízení vedeného pod sp.zn. [REDACTED] ve kterém byl žalobce pravomocně odsouzen, u žalobce nebyla prokázána existence diabetu a jeho příčinné souvislosti s řízením vedeným pod sp.zn. [REDACTED] a v neposlední řadě nebyl prokázán zásah do práv žalobce, který měl být způsoben medializací případu žalobce. Soud v daném směru porovnával případ žalobce s případy jiných poškozených, a to případy Mgr. I. [REDACTED], Mgr. N. [REDACTED] a J. [REDACTED] Š. [REDACTED] na které poukazoval v řízení žalobce, jakož i s případy poškozených, které jsou zdejšímu soudu známy z úřední činnosti a které byly řešeny zdejším soudem v řízeních vedených pod sp.zn. [REDACTED] Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDACTED] a Ústavním soudem pod sp.zn. I. ÚS 261/11. Rozsudkem zdejšího soudu ve věci sp.zn. [REDACTED] ze dne 15.5.2015 uložil soud žalovanému povinnost zaplatit poškozenému částku [REDACTED] - Kč představující peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním, ve kterém byl poškozený stíhán pro trestný čin znásilnění, za který mu hrozil trest odnětí svobody 2 až 10 let, přičemž trestní stíhání trvalo přibližně 6 měsíců. Poškozenému tak byla přiznána částka [REDACTED] - Kč za každý měsíc trestního stíhání. K zatčení poškozeného došlo na veřejném prostranství, kde mu byla nasazena pouta, byl odvezen na ubytovnu, kde bydlel. Podezření z trestného činu znásilnění se rozšířilo v okolí poškozeného. Zatěžující a náročná byla dle soudu rozhodující předmětnou věc rovněž účast poškozeného na sexuologickém vyšetření. V řízení vedeném zdejším soudem pod sp.zn. [REDACTED] bylo prokázáno, že nezákonným trestním stíháním, v rámci kterého byl poškozený stíhán pro zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a z přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku, došlo k zásahu do osobní sféry poškozeného, a to především do rodinného života a do zdravotního stavu. V důsledku trestního stíhání došlo ke zhoršení vztahů mezi poškozeným a jeho manželkou, které vyústilo v podání návrhu na rozvod manželství. Ošetřující lékařka poškozeného shledala, že po zahájení trestního stíhání došlo k výraznému zhoršení [REDACTED] poškozeného. V uvedeném případě shledal zdejší soud přiměřeným zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu částku ve výši [REDACTED] - Kč za 1 měsíc nezákonného trestního stíhání v situaci, kdy trestní stíhání poškozeného trvalo celkem 15 měsíců. Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. [REDACTED], který byl posléze předmětem přezkumu Ústavního soudu v usnesení I. ÚS 261/11 ze dne 30.7.2013 byla poškozenému přiznána částka [REDACTED] - Kč za každý měsíc trestního stíhání, které trvalo celkem 9 měsíců, přičemž trestní řízení, v rámci kterého byl poškozený stíhán za přečin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti, skončilo již rozsudkem soudu I. stupně. V případě žalobce shledal zdejší soud přiměřeným zadostiučiněním za žalobci vzniklou nemajetkovou újmu částku ve výši [REDACTED] - Kč za 1 měsíc nezákonného trestního stíhání. Uvedenou částku považuje soud za adekvátní, neboť oproti shora uvedeným případům poškozených došlo k zásahu do života žalobce primárně již jiným trestním řízením, které bylo vedeno oprávněně. Přestože zásah do osobní a rodinné sféry žalobce trval i po skončení oprávněně vedeného trestního řízení, nebylo v řízení navíc prokázáno, že by tento trvajících zásah měl pro žalobce zcela zásadní následky, např. [REDACTED] nebo [REDACTED]

Na druhou stranu je nutné přihlédnout k tomu, že předmětný zásah trval více než dva roky. Vzhledem k tomu, že neoprávněný zásah trval celkem 26 měsíců, jak je blíže specifikováno shora, považuje soud tudíž za odpovídající finanční zadostiučinění celkem částku [redacted] - Kč. Co do této částky, jakož i příslušného úroku z prodlení proto soud žalobě ve výroku I. vyhověl, přičemž ve zbývajícím rozsahu žalobu výrokem II. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Soud přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení, neboť výše přiměřeného zadostiučinění závisela na úvaze soudu. Při stanovení výše tarifní hodnoty aplikoval soud ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2448/2014, ze dne 17.2.2015). Soud tak přiznal právnímu zástupci odměnu v celkové výši 31.036,50 Kč, což představuje odměnu advokáta ve výši 23.250,- Kč (7,5x 3.100,- Kč) dle § 7 odst. 4 advokátního tarifu za 7 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 11.7.2016, vyjádření ze dne 12.7.2016, účast na jednání dne 16.9.2016 přesahující dvě hodiny, účast na jednání dne 20.2.2017) a 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu (dotazy na svědka vyslychaného dožádaným soudem), náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a § 11 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 8x 300,- Kč a náhradu za 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Soud nepřiznal žalobci odměnu, režijní paušál a 21% DPH za vyjádření ze dne 4.10.2016, jímž byla doplňována žaloba, neboť skutečnosti uvedené v doplnění měly být obsaženy již v žalobě. Soud tak nepovažoval uvedený úkon za účelně vynaložený. Soud současně nepřiznal žalobci náhradu za ztrátu času za cestu k soudu a zpět, kdy tato cesta trvá v případě zástupce žalobce za použití městské hromadné dopravy přibližně 15 minut, neboť zástupce sídlí v obvodu Prahy 1. Soud má v uvedené souvislosti za to, že tento závěr koresponduje zcela i s rozhodnutím Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 215/05, na které odkazoval žalobce a ve kterém považuje Ústavní soud za hlavní kritérium pro přiznání předmětné kompenzace vzdálenost obou míst, tzn. sídla zástupce a místa, kde probíhá soudní jednání.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve 2 vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 20. února 2017

JUDr. Luděk Pilný, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Kudrnová Renata